

## Zelené francouzské pláně - Asonance

1. Tak jakpak se máš, Willy, příteli můj,  
dovolíš, jen si sednu do stínu na hrob tvůj.  
horkým letním sluncem jsem rozpálená,  
chodím celý den a jsem unavená.  
Podle náhrobku vidím, slavils osmnáct let  
když jsi v zbytečné válce opustil tenhle svět,  
doufám, že zemřel jsi čistý a hned,  
že jsi nestřílel první, když přišel rozkaz vpřed.

R: Hrály píšťaly k tomu, nesli tě zpátky domů  
a zazněly salvy, když tě spouštěli níž  
a když kněz dělal kříž nad tvým tělem,  
začly dudy zvolna hrát tesknou píseň.

2. Zanechal jsi tu dívku nebo snad ženu svou,  
vzpomínky v jejím srdci nikdy nevyblednou,  
i když zemřel jsi dávno, před mnoha lety  
v jejích očích jsi zůstal osmnáctiletý.  
Nebo jsi pouhý cizinec beze jména  
v dlouhém seznamu padlých, jehož připomíná  
zažloutlá fotka chlapce s hnědýma očima,  
která nikoho dávno už nezajímá.

R:

3. Na francouzských pláních vlčí máky kvetou,  
barvy ze strání svítí pestrou paletou,  
teplý letní vítr začal od moře vát,  
žádné pušky a plyn, žádný ostnatý drát.  
Jenom tisíce křížů tady v písku stojí  
a svým tichým hlasem k oblakům žalují,  
že z touhy člověka vládnout vzešlo utrpení,  
že zničil a proklel celá pokolení.

R: